

UZASADNIENIE

K. C. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorzowie W.. z dnia 28.08.2013 r. w sprawie o sygn. akt **VII K 574/13** za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. z okresu 30.01.2013-02.02.2013 r. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat, której wykonanie zarządzono postanowieniem z dnia 17.03.2015 r.;
2. wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorzowie W.. z dnia 18.12.2013 r. w sprawie o sygn. akt **II K 1164/13** za czyn z art. 207 § 1 k.k. popełniony w okresie od maja 2012 r. do dnia 09.04.2013 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat, z zaliczeniem na poczet kary pozbawienia wolności okresu od 21.11.2013 r. do 06.12.2013 r.;
3. wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorzowie W.. z dnia 01.04.2014 r. w sprawie o sygn. akt **II K 1148/13** za czyn z art. 278 § 1 k.k. z dnia 06.06.2013 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat, której wykonanie zarządzono postanowieniem z dnia 06.02.2015 r.;
4. wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorzowie W.. z dnia 18.12.2013 r. w sprawie o sygn. akt **II K 316/14** za czyn z art. 278 § 1 k.k. z dnia 09.12.2013 r. na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności, zamienioną na karę zastępczą 150 dni pozbawienia wolności;
5. wyrokiem Sądu Rejonowego w Gorzowie W.. z dnia 23.12.2014 r. w sprawie o sygn. akt **II K 806/13** za czyn z art. 279 § 1 k.k. z dnia 16.04.2013 r. na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat. Postanowieniem z dnia 11 sierpnia 2015 r. Sąd Rejonowy odmówił zarządzenia wykonania kary, mimo że skazany nie zrealizował obowiązku naprawienia szkody.

Dowód:

- odpis wyroku w sprawie **VII K 574/13** [k. 7];
- odpis postanowienia zarządzającego wykonanie kary [k. 8];
- odpis wyroku w sprawie **II K 1164/13** [k. 9];
- odpis wyroku w sprawie **II K 1148/13** [k. 10];
- odpis postanowienia zarządzającego wykonanie kary [k. 11];
- odpis wyroku w sprawie **II K 316/14** [k. 12];
- odpis postanowienia dot. kary zastępczej [k. 13-14];
- obliczenie kary zastępczej [k. 15];
- odpis wyroku w sprawie **II K 806/13** [k. 16];
- odpis postanowienia w przedmiocie odmowy zarządzenia wykonania kary [k. 35];
- karta karna [k. 27-28];
- wykaz kar wprowadzonych do wykonania [k. 34];

Skazany odbywa kary w ZK G. W.. (do 26.08.2016 r.), gdzie posiada opinię generalnie pozytywną. Jego zachowanie określono jako poprawne, był dwukrotnie nagradzany i nie był karany dyscyplinarnie. Nie jest jednak zainteresowany realizacją indywidualnego programu oddziaływania. W miejscu zamieszkania posiadał opinię negatywną z uwagi na nadużywanie alkoholu, środków odurzających i wszczynanie awantur, wymagających interwencji Policji.

Dowód:

- opinia o skazanym [k. 34v].

Sąd zważył, co następuje.

Z uwagi na fakt, że wszystkie wyroki wydane w stosunku do skazanego uprawomocniły się przed 01.07.2015 r., w niniejszej sprawie przepisy kodeksu karnego dotyczące łączenia kar stosuje się w brzmieniu obowiązującym do 30.06.2015 r. - art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw.

Tym samym w niniejszej sprawie nadal podstawową przesłanką materialnoprawną, warunkującą wydanie wyroku łącznego, jest zgodnie z art. 85 k.k. popełnienie przez skazanego dwóch lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy chociażby nieprawomocny wyrok co do któregokolwiek z tych przestępstw. Nadto za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa powinny być wymierzone kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu – wówczas sąd (co do zasady) orzeka karę łączną, biorąc za jej podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa. Właściwe rozumienie wyżej opisanego zbiegu realnego przestępstw przedstawił Sąd Najwyższy m.in. w uchwale z dnia 25 lutego 2005 r. w sprawie o sygn. akt I KZP 36/04 (OSNKW 2005/2/13), w której odrzucił metodę „konfiguracyjną” łączenia kar (wg najkorzystniejszej dla skazanego możliwości) stwierdzając, że przyjęcie zbiegu należy do sfery faktów – popełnienia przez sprawcę co najmniej dwóch przestępstw zanim zapadł pierwszy chronologicznie wyrok i to niezależnie od tego, jaka jest sytuacja procesowa dotycząca tych przestępstw, aczkolwiek możliwe jest przyjęcie dwóch lub więcej zbiegów przestępstw, oddzielonych kolejnymi (nieprawomocnymi) wyrokami, przy czym kwestię tę Sąd bierze pod uwagę z urzędu.

W przedmiotowej sprawie jedyny zbieg realny przestępstw tworzą czyny osądzone wyrokami VII K 574/13, II K 1164/13, II K 1148/13 i II K 806/13, ponieważ czyny zostały popełnione przed datą 28.08.2013 r. (wydania wyroku w sprawie VII K 574/13). Natomiast co do skazania w sprawie II K 316/14 postępowanie należało umorzyć, z uwagi na to, czyn został popełniony 09.12.2013 (po dacie wyroku VII K 574/13), a tym samym nie tworzy on zbiegu realnego przestępstw.

Tym samym łącząc kary: 5 miesięcy, 6 miesięcy, 6 miesięcy, rok pozbawienia wolności, Sąd mógł wymierzyć karę łączną od roku (kara najsurowsza) do 2 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar jednostkowych).

Sąd wymierzył karę łączną roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności i jest to wynik związku przedmiotowo-podmiotowego pomiędzy czynami i aktualnych postępów w resocjalizacji. Czyny osądzone w wyrokach VII K 574/13, II K 1148/13 i II K 806/13 wykazują podobieństwo przedmiotowe, z uwagi na to, że godzą one w te samo dobro chronione prawem – mienie, choć częściowo różny był sposób działania sprawcy (stąd i różnice w kwalifikacji prawnej ww. czynów). Czyny te jednak nie wykazują podobieństwa do przestępstwa osądzonego w sprawie II K 1164/13 (z art. 207 § 1 k.k.), co osłabia ww. związek przedmiotowy. Widoczna jest także bliskość czasowa (paromiesięczna) pomiędzy czynami, aczkolwiek nie zachodzi związek podmiotowy. Także postępy w resocjalizacji skazanego nie są nadzwyczajne, mimo że jego zachowanie jest poprawne, to takie w zasadzie powinno być. Istotne jest, że oskarżony nie jest zainteresowany odbywaniem kary w systemie oddziaływania indywidualnego, co mogłoby korzystniej wpłynąć na przyspieszenie procesu resocjalizacji, w szczególności wobec sprawcy nadużywającego w przeszłości alkoholu i środków odurzających. Suma powyższych okoliczności zezwala na złagodzenie kary łącznej i zbliżenie jej do granicy wyznaczonej przez zasadę absorpcji, aczkolwiek nie niższej, niż rok i 7 miesięcy pozbawienia wolności. W ten sposób

z sumy kar odjęto 10 miesięcy. Dalsze łagodzenie kary byłoby niezasadne i mogłoby zakłócić proces wychowawczy oskarżonego, który byłby zbyt krótki, a tym samym nieskuteczny.

Sąd rozważał przy tym, z uwagi na wysokość wymierzonej kary łącznej, czy nie zastosować instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary. Zgodnie z art. 89 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do 30.06.2015 r.) Sąd miał taką możliwość także łącząc kary orzeczone z warunkowym zawieszeniem ich wykonania i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania, jeżeli zachodziłyby przesłanki określone w art. 69 k.k. Sąd uznał jednak, że w sytuacji skazanego, co do którego w dwóch sprawach stosowane uprzednio warunkowe zawieszenie wykonania kar okazało się nieskuteczne, gdyż skazany nie przeszedł okresów próby pozytywnie, ponowne sięganie do ww. środka probacyjnego i to łącząc kary również w ww. sprawach jest bezcelowe, a wręcz szkodliwe z punktu widzenia procesu resocjalizacji, gdyż może wywołać u skazanego błędne poczucie bezkarności. Nie można więc stwierdzić, że warunkowe zwieszenie wykonania kary będzie wystarczające do osiągnięcia celów kary, w szczególności zapobieżeniu powrotu oskarżonego do przestępstwa. Proces resocjalizacji skazanego powinien zostać dokończony w warunkach ZK i jedynym ewentualnym środkiem probacyjnym, który mógłby mieć zastosowanie wobec skazanego, w przypadku dalszych jego postępów i starań, jest warunkowe przedterminowe zwolnienie.

W pozostałym zakresie Sąd na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. łączone wyroki poza zakresem objętym wyrokiem łącznym pozostawia do odrębnego wykonania.

Na podstawie art. 577 k.p.k. Sąd wskazał, że na poczet kary łącznej pozbawienia wolności podlega zaliczeniu okres zatrzymania od dnia 09.04.2013 r. do 10.04.2013 r. ze sprawy VII K 574/13, nadto od 21.11.2013 r. do 06.12.2013 r. ze sprawy II K 1164/13, jak i okres odbywania kary od 01.10.2015 r. w sprawie II K 1148/13;

Z uwagi na udział w sprawie obrońcy z urzędu, Sąd przyznał od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. R. G. wynagrodzenie w kwocie 147,60 zł brutto - § 2 ust. 2 i 3 w zw. z § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2002.163.1348 z późn. zm.).

Z kolei na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił skazanego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków – ze względów słuszności, ponieważ wniosek okazał się zasadny, zaś Sąd jest także zobligowany wszcząć postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego z urzędu. Od opłat skazany jest zwolniony na mocy ustawy - art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U.83.49.223 z późn. zm.).

Nadmienić należy, że zgodnie z art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, „jeżeli prawomocnie **orzeczona przed dniem** wejścia w życie niniejszej ustawy kara łączna jest wyższa niż górna granica wymiaru kary łącznej określona w ustawie, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, wymierzoną karę łączną obniża się do górnej granicy wymiaru kary łącznej określonej w ustawie, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą”. Gdyby zastosować ww. przepis per analogiam także do kary łącznej orzeczonej w niniejszym wyroku, wydanym wprawdzie po 01.07.2015 r. ale na podstawie przepisów obowiązujących do 30.06.2015 r., to górna granica wymiaru kary łącznej wg przepisów obecnych wynosiłaby **rok i 8 miesięcy** pozbawienia wolności (z uwagi na obecną treść art. 89 § 1b k.k.). Tym samym wymierzona kara łączna nie przekracza także i tej granicy.

Sygn. akt VII K 383/15

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)

(...)

SSR Błażej Mięka